

STICHTING GESLACHT MEES

MEI 1962

ADRES VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
BLAAK 10 - ROTTERDAM

NUMMER 15

FAMILIEBERICHTEN.

(De tussen haakjes geplaatste bladzijdenummers verwijzen naar de derde druk van de Genealogie van het Geslacht Mees, uitgegeven in 1960.)

GEHUWD:

Te West Vancouver (Canada), Sylvia Mees en Hans Kutschera (R 11-11).

Te Bilthoven, 29-4-1961 Louis Aemile Dorhout Mees en Ilse Müller geboren te Bilthoven 7 oktober 1936, dochter van Alfred Werner Josef Müller en Lydia Diederix (G 12-10).

Te 's-Gravenhage, 30-9-1961 Gregorius Mees en Armanda Jacoba Canneman, dochter van Elias Anthony Canneman en Maria Elisabeth Philipse. (R 12-14).

Te Buenos Aires, 27 april 1962, Alexander Bernardus Dorhout Mees en Elisabeth Ann Elshove, dochter van George Elshove, Eerste Handels-Secretaris bij Hare Majesteits Ambassade te Buenos Aires. (G 12-12).

GEBOREN:

Te Ladner B.C. (Canada), 8 januari 1958 - Tanya en 3 mei 1960 - Alexander, dochter en zoon van Hans Kutschera en Sylvia Mees (R 11-11).

Te 's-Gravenhage, 24 maart 1960 - Roland Alexander Johannes, zoon van Wijnand Adriaan Mees en Johanna Maria Trouw (R 12-21).

Te Vancouver (Canada), 30 mei 1960 - Marten Jan, zoon van Peter Mees en Maria Theresia van Hoogstraten (R 12-8).

Te Peterborough (Canada), 13 juli 1960 - Michelle Anne, dochter van Ir. Hendrik Willem Alting Mees en Maj-lis Uddström (G 12-3).

Te 's-Gravenhage, 28 juli 1960 - Monica Okino, dochter van Rudolf Sebastian Hildebrandt Mees en Christja Elizabeth Henny (R 12-20).

Te Unterjesingen-Thübingen, 20 augustus 1960 - Andrea Maria, dochter van Dietrich Wilhelm Esterl en Arnica Maria Mees (R 11-23).

Te Rotterdam, 19 september 1960 - Ludovicus Jacobus, zoon van Mr. Hendrik Mees en Jonkvr. Machteld Louise Quarles van Ufford (R 12-6).

Te Groningen, 9 december 1960 - Nannette, dochter van Hitserus Mees en Elsje van der Zee (G 13).

Te St. Kitts (India), 23 december 1960 - Joannamiek, dochter van Anthony Whittaker en Marjolaine Oda Mees (G 12-15).

Te Boston-Mass. (U.S.A.), 9 februari 1961 - Huibert, zoon van Philip Mees en Hélène Louise Victorine de Stuers (R 12-15).

Te Berlijn-Dahlem, 13 juni 1961 - Roland, zoon van Johan Aemilius Abraham Dorhout Mees en Margot Levy (G 12-8).

Te Bilthoven, 29 juni 1961 - Paulette, dochter van Petrus Bernardus Dorhout Mees en Marlene Rutten (G 12-9).

Te Stamford (Connecticut U.S.A.), 11 juni 1961 - Hillary Ann en Erica Marie, dochters van Hemmo Reint Alting Mees en Dorothy Watson (G 12-5).

Te 's-Gravenhage, 1 juli 1961 - Erik Boudewijn, zoon van Wijnand Adriaan Mees en Johanna Maria Trouw (R 12-21).

Te Laren, N.H., 11 oktober 1961 - Jessica Constance Renée, dochter van Mr. Adriaan Aris Gieben en Constance Margarethe Elisabeth Mees. (G 12-19).

Te 's-Gravenhage, 20 april 1962, Alexander, zoon van Gregorius Mees en Armanda Jacoba Canneman (R 12-14).

Te Rotterdam, 6 mei 1962 - Barbara, dochter van Philip Mees en Hélène Louise Victorine de Stuers (R 12-15).

OVERLEDEN:

Te Groningen, 4 mei 1960 - Bertus Mees, weduwnaar van Sara Johanna van Sonsbeeck (G 11-17).

Te 's-Gravenhage, 18 juni 1960 - Eléonore Mees, geboren 13 januari 1882, (R 10-2).

Te Rotterdam, 25 juni 1960 - Mr. Jacques Dutilh, weduwnaar van Catharina Lamberta Mees (R 10-18).

Te Huis ter Heide, 26 augustus 1960, - Rudolf Adriaan Mees, echtgenoot van Sophia Antje Stenfert Kroese (R 10-22).

Te 's-Gravenhage, 2 november 1960 - Adriaan van Stolk Azn., echtgenoot van Jacoba Maria Henrietta Verbrugge (R 8-5).

Te Den Dolder, 20 december 1960 - Jan Boon, echtgenoot van Elisabeth Johanna Mees (R 10-18).

Te Kaapstad, Zuid-Afrika - 15 september 1961 - Ir. Lodewijk Adriaan Alting Mees, echtgenoot van Marie Leopoldine Caroline Rutgers. (G 11-5a).

VERLOOFD:

November 1960 - Bert Joist Mees en Singhilde N. Veth (G 12-19).

Juli 1961 - Madelon Elizabeth Mees en A. R. van Ruyven, zoon van Prof. R. J. L. van Ruyven en D. Coster van Vryenhoeve. (R 11-12).

Oktober 1961 - Marie Antoinette Mees en B. M. Goslings, arts, zoon van Prof. Dr. Johan Goslings en Cornelia Albertine Repko. (R 11-18).

Mei 1962 - Mr. Renée Antoinette Johanna Mees en H. A. Delfos, arts bij de Firestone Plant. Cie in Harbel, Liberia. (G 12-19).

VARIA:

Benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw:

30 april 1960 - Prof. Mr. T. J. Dorhout Mees, lid van de Staatscommissie inzake herziening van de Nederlandse burgerlijke wetgeving te Utrecht. (G 11-8).

30 april 1962 - Mr. Ph. A. J. Mees, lid der firma R. Mees & Zoonen, mede in verband met zijn bemoeiingen inzake de restauratie van de Grote of Sint Laurenskerk te Rotterdam. (R 11-18).

Universitaire examens:

6 april 1960 - Constance Margarethe Elisabeth Mees, echtgenote van Mr. Adriaan Aris Gieben, slaagt aan de Gemeente Universiteit te Amsterdam voor het artsexamen. (G 12-19).

28 september 1960 - Renée Antoinette Johanna Mees slaagt aan de Rijksuniversiteit te Leiden voor het doctoraal examen Nederlands Recht. (G 12-19).

MARIA ELISABETH ADRIANA MEES

geboren te Amsterdam 24 augustus 1850, overleden te Utrecht 11 januari 1905, echtgenote van Jhr. Jan Ernst Albert van Panhuys

WIJZIGINGEN EN AANVULLINGEN VOOR DE DERDE DRUK VAN DE GENEALOGIE VAN HET GESLACHT MEES.

GRONINGSE TAK.

toevoegen aan het **voornamen-register**:

Erica Marie	1961	G 12- 5
Hillery Ann	1961	G 12- 5
Jessica Constance Renée	1961	G 12-19
Lucas	1956	G 12-21
Michelle Anne	1960	G 12- 3
Nannette	1960	G 13
Paulette	1961	G 12- 9
Roland	1961	G 12- 8

toevoegen aan het **lexicografisch-register**:

Detroye	G 12-20
Elshove	G 12-12
Goulet	G 12-20
Kuyt	G 11- 2
Müller	G 12-10
Shillabeer	G 12-12
Vis	G 11- 2

toevoegen aan blad G 12- 3:

Ir. Hendrik Willem Alting Mees huwt te Helsinki 1 juni 1957 MAJ-LIS UDDSTRÖM, geboren te Helsinki in 1928.

toevoegen aan blad G 12-20:

Betty Johanna Mees huwt 25 mei 1956 met Michel Jean Jacques Goulet, zoon van René Julien Goulet en Suzanne Marie Detroye.

toevoegen aan blad G 12-21:

Lucas geboren Rotterdam 19 november 1956

toevoegen aan blad G 12-25:

Diana Margaret Standen is geboren in Auckland (Nw. Zeeland), 25 februari 1933. Zij is een dochter van Ray Edmund Standen en Thelma Suisted. Gerard Mees is Civil Servant bij het Department of Maori Affairs.

ROTTERDAMSE TAK.

toevoegen aan het **voornamen-register**:

Alexander	1962	R 12-14
Barbara	1962	R 12-15
Huibert	1961	R 12-15
Ludovicus Jacobus	1960	R 12- 6
Marten Jan	1960	R 12- 8
Monica Okino	1960	R 12-20
Roland Alexander Johannes	1960	R 12-21

wijzigen: Constantina Johanna 1830 R 8- 3 moet zijn R 8- 3a

toevoegen aan het **lexicografisch-register**:

Canneman	R 12-14
Kleijn, Vaupel	R 8- 6
Kutschera	R 11-11
Philipse	R 12-14
Saltet	R 8- 6

wijzigen: Carp R 9-11 moet zijn R 9-12

Schucking Kool moet zijn Schuckink Kool

Jordens moet zijn Iordens

aanvullen op blad R 9 - 8:

CLASINA CATHARINA (a) moet zijn CLASINA CATHARINA MEES (a)

wijzigen op blad R 9-13:

Jordens moet zijn Iordens

verbetering van blad R 10-23:

De slotzin moet luiden: Rudolf Adriaan Mees was zenuwarts, geneesheer aan het ziekenhuis Duin en Bosch te Bakkum, van 1927 af vervulde hij dezelfde functie bij het Provinciaal Ziekenhuis nabij Santpoort.

verbetering van blad R 11-11:

De slotzin aanvullen met: Hij eindigde in 1954 zijn Java rietsuiker loopbaan als administrateur van de onderneming „Assembagoes”, waarna hij emigreerde naar Canada. Is thans als werktuigkundig ingenieur verbonden aan een ingenieursbureau in Vancouver.

De naam Pieter Adriaan van de Stadt wijzigen in Peter Adriaan van de Stadt.

verbetering van blad R 11-21:

De slotzin moet luiden: Rudolf Mees was arts; hij werd met de politionele actie als Reserve Officier van Gezondheid van het Nederlandse leger naar Indië gezonden. Hij is thans huidarts te Beverwijk.

BIJEENKOMST, TEVENS VERGADERING, VAN LEDEN EN GENODIGDEN VAN DE STICHTING GESLACHT MEES OP ZATERDAG 14 OKTOBER 1961.

De bijeenkomst vond plaats in het oude, mooie kantoorgebouw van de N. V. Rotterdamsche Scheepshypotheekbank, gelegen aan het Haringvliet 98 te Rotterdam.

Aanwezig waren:

de heer en mevrouw Mees-Berg, Wassenaar
de heer en mevrouw Mees-Jongbloed, Rotterdam
de heer en mevrouw Mees-Everts, Rotterdam
de heer en mevrouw Mees-van Bemmelen, Groningen
de heer en mevrouw Arnold-Mees, Warmond
de heer en mevrouw Bonjer-Mees, Rotterdam
de heer en mevrouw Haverkorn van Rijsewijk-van Peski, Rotterdam
de heer en mevrouw Meertens-Mees, Wassenaar
de heer en mevrouw Mees-de Mol van Otterlo, Driebergen
de heer en mevrouw Mees-Neve, 's-Gravenhage
de heer en mevrouw Mees-de Stuers, Rotterdam
de heer en mevrouw Mees-de Vos, 's-Gravenhage
de heer en mevrouw Mees-Quarles van Ufford, Rotterdam
de heer en mevrouw Mees-Kortenbout van der Sluijs, Rotterdam
de heer en mevrouw Roeterink-Mees, Eindhoven
de heer en mevrouw Staab-Mees, Rotterdam
de heer en mevrouw Vreede-Mees, 's-Gravenhage
de heer en mevrouw Kalff-Arnold, 's-Gravenhage
mevrouw van der Hoeven-Mees, Rotterdam
mevrouw Mees-Havelaar, Rotterdam
mevrouw Mees-Koch, Diepenveen
mevrouw Nauta-van der Hoeven, Rotterdam
mevrouw van Stolk-Verbrugge, 's-Gravenhage
mevrouw Teychiné Stakenburg-Mees
mevrouw Verbrugge-Mees, Rotterdam
mevrouw Wijsman-Mees, 's-Gravenhage
mevrouw Mr. R. A. J. Mees, Amsterdam
mevrouw Willemien Zaaijer, 's-Gravenhage
mevrouw Marie Louise Mees, Diepenveen
de heer Dr L. S. Hannema, Wassenaar
de heer B. F. Mees, Rotterdam
de heer Ir. R. A. Mees, Delft
de heer Mr. Marten Mees, Rotterdam
de heer Architect J. C. Meischke, Rotterdam
de heer T. M. Louwen, administrateur.

Een aantal familieleden had bericht van verhindering gezonden.

Eerst werd de ledenvergadering gehouden.

Nadat enkele mededelingen, het werk der stichting betreffende, waren gedaan en de aanwezigen hun goedkeuring hadden gegeven aan een paar Verlies- en Winst-rekeningen, werd door de Voorzitter, de Heer Mr. W. C. Mees, een voordracht gehouden over Ds. Gregorius Mees te Rotterdam.

Nadat de thee geserveerd was werd in een bovenvertrek van de Bank een uitgebreide tentoonstelling van miniatuur portretten, vervaardigd door Mevrouw M. Mees-van Dorp, bezichtigd.

Jammer was dat Mevrouw Mees-van Dorp, die dezelfde dag de hoge leeftijd van 90 jaar bereikte, wegens haar gezondheidstoestand de bijeenkomst niet kon bijwonen. Door de stichting werden gelukwensen en bloemen aan haar gezonden. In deze Kroniek is een lijst van door haar geschilderde miniaturen opgenomen. De lijst werd samengesteld en de tentoonstelling georganiseerd door Mevrouw S. A. Verbrugge-Mees.

Vervolgens werd een bezoek gebracht aan de Bijbank van de Nederlandsche Bank aan de Boompijles, alwaar bezichtigd werd de fraaie buste van wijlen Mr. W. C. Mees, eertijds President van De Nederlandsche Bank te Amsterdam. De buste werd vervaardigd door de Rotterdamse beeldhouwer Wim Verbon en bevindt zich in de hal van het gebouw.

Hierna begaf het gezelschap zich naar de geres-taureerde Grote of Sint Laurens-Kerk, waarin vroeger door Ds. Gregorius Mees gepreekt werd en waarin zeer talrijke leden van het geslacht Mees gedoopt, getrouwd en begraven zijn.

Toelichting over de restauratie werd gegeven door de Rotterdamse architect, de Heer J. C. Meischke.

M. MEES-VAN DORP
Zelfportret

Lijst van personen, van wie één of meer miniaturen geschilderd zijn door Mevrouw M. Mees-van Dorp, geb. Rotterdam 14 oktober 1871.

Zelfportretten.

Behalve haar echtgenoot L. B. Mees — haar kinderen M. Pluygers-Mees en S. A. Verbrugge-Mees — haar schoonzons Chr. Pluygers en A. R. Verbrugge — haar ouders B. A. van Dorp en M. van Dorp-v. d. Straal — haar kleinkinderen:

G. Chr. Pluygers — M. Schuringa-Pluygers — H. W. Verbrugge — M. van Wulfften Palthe-Verbrugge — Z. W. van Wulfften Palthe — B. C. Verbrugge. — haar achterkleinkinderen:

Frank, Madeleen en Jaap Schuringa — Selientje Verbrugge — Arnold, Ru en Bertold van Wulfften Palthe.

C. J. Verbrugge-Dunlop — het hondje Puck van familie Verbrugge — S. Ch. M. ter Horst-van Dorp — J. H. ter Horst — Corrie ter Horst — Thalie ter Horst — Imke ter Horst — Fieke ter Horst — Dieuwke ter Horst — Jan Harm Jordaan — Maarten van Dorp — Sophietje Blijdenstein — Liesbeth Blijdenstein — Welmoedine Blijdenstein — Lia ter Horst — Meenks — Sophietje Colenbrander — Jacqueline van Troostenburg de Bruyn — hondjes Moor en Lassie van S. Heeres-van Troostenburg de Bruyn — Wilhelmina Ruys — tweelingen Willink — Melsje van Stolk — Loutje van Stolk — W. Collot d'Escury-Hooft met Maurits — Kinderen Egeler — Wolthera van Lennep — Tilia Crena de Iongh — Lousje van den Berg — Naubert van den Berg — jongen Reh.bock naar Thérèse Schwarze — Ursula Halbertsma — Mevr. Halbertsma-van Lennep — Emma de Waal — Rhijn de Waal — Jeanne van den Berg van Saparoea — Joan van den Berg van Saparoea — Sylvia van Lennep — Anne Crommelin — Carolientje van Royen — Pieter van Dusseldorp — Hansje Mees — G. van Stolk-Brosch — Bram van Stolk I — Bram van Stolk II — Antoinette Mees — James Laming — Christientje Rueb — Alexander Jannink — Mariëtte Hofstede de Groot — Lilian Blussé van Oud Alblas — Tonia Mees — Mr. Hofstede de Groot — Jan Jacob Blussé van Oud Alblas — Mia Fleerkamp — Chr. Collot d'Escury — Jantje Dutilh — Karin Pluygers — Viola Kolisch — Zago van Haersma de With-Sabo de Woth — Florentine Fransen van de Putte — Jan Jacob ter Horst — Philippine Mees — Mevr. Kolisch-Vuyk — Frankje van den Berg — Rudolf van den Berg van Saparoea — Marientje de Jonge — Egbert ten Cate — Gerda ten Cate — Irene de Groof — Lia Bergsma — Ennius Bergsma — Richard ter Horst — Machteld Bergsma — Marius Wagenaar Hummelinck — Frederike Wirtz — Hansje ten Cate — Eileen Jannink — Dennis Jannink — Sofietje de Jonge — Roderik Ledeboer — Rudolf Ledeboer — Ineke Fleerkamp — M. G. van Heel — C. A. van Dorp-Hoos — Jaapje de Kempnaer — Julius Blijdenstein — Carolientje Boon — Annemarie ten Cate — Titia Coert — Cornélie Nijenbranding de Boer — Reinier Koole — Harry Stutz — A. Hoyneck van Papendrecht — Auke ter Horst — Harm de Jonge — Madelaine Mees — Eileen ter Horst — Judith ten Cate — Corrie van Bockel — Nannie van der Vlist.

DOKTER L. F. C. MEES WERD GEHULDIGD

In dit familieblad moet stellig melding gemaakt worden van een zeer begaafd lid der familie, n.l. Dokter L. F. C. Mees, die, na dertig jaar huisarts in Scheveningen geweest te zijn, zijn praktijk daar opgaf, om zich te gaan wijden aan een kunstzinnige therapie, te Driebergen. In oktober nam hij afscheid van zijn patiënten, in de Vrije School aan de Waalsdorperweg. In de geheel gevulde aula werd hij met zijn echtgenote en kinderen welkom geheten door de voorzitter van het huldigingscomité, de Heer Th. Kuijlaars, die erop wees, dat iedere patiënt als een persoonlijke vriend kan gelden van Dr. Mees.

Er was een heel aardig programma met voordrachten, zang, pantomime spel en zelfs een Ode aan Dr. Mees. Een geïllustreerd krantje, „de Meesbode”, was een groot succes. Geschenken ontbraken ook niet: o.a. een gouden polshorloge en een geschenk onder couvert voor een reis naar Griekenland. De scheidende geneesheer bedankte in een geestige speech.

Dr. Mees, die in 1902 te Hilversum geboren is, is een veelzijdig begaafd mens. Hij twijfelde eerst of hij door zou gaan in muziek, d.w.z. viool of piano; tenslotte studeerde hij medicijnen in Amsterdam. Sport heeft ook zijn liefde en last not least spreekt hij vloeiend Frans, Duits, Engels en Italiaans en redelijk Hongaars en Russisch. Dr. Mees is antroposoof. Hij werd met die leer vertrouwd gemaakt door zijn moeder. Van 1930 tot 1939 is Dr. Mees leraar in de menskunde geweest aan de Vrije School in Scheveningen. Hij schreef tal van artikelen en een medische encyclopedie (1934). Voeg hier nog aan toe een vrolijke aard en ge zult begrijpen, dat men hem in Scheveningen node zag vertrekken.

S. A. V.-M.

CATHARINA ELISABETH MEES-VAN OORDT
1769-1855

ADRIAAN MEES
1761-1837

Adriaan Mees-Catharina Elisabeth Mees-van Oordt

In deze Kroniek zijn opgenomen reproducties van portretten van Adriaan Mees, geboren te Rotterdam 13 september 1761 en van Catharina Elisabeth Mees-van Oordt, geboren te Rotterdam 13 maart 1769. Zij huwden te Rotterdam op 9 oktober 1788.

Deze geschilderde portretten zijn in 1818 vervaardigd door de Belgische schilder C. Cels, zij bevonden zich ten kantore van R. Mees & Zoonen te Rotterdam en zijn in de mei-dagen van 1940 verbrand.

* *

Genealogie van het Geslacht Mees.

Het bestuur van de stichting vestigt nog eens de aandacht op de in 1960 verschenen losbladige uitgave van de derde druk van bovengenoemd werk. Nog lang niet alle daarvoor in aanmerking komende familie-leden hebben zich een exemplaar aangeschaft.

Zij die een exemplaar in hun bezit hebben, krijgen eventueel verschijnende nieuwe bladen gratis toegezonden, terwijl aanvullingen van de op de bladen vermelde gegevens steeds in De Kroniek gepubliceerd zullen worden. Door deze gegevens over te nemen houdt men de uitgave steeds „bij”. De aan deze uitgave verbonden kosten hebben een diepe bres geslagen in het stichtingskapitaal; door verkoop van de nog aanwezige exemplaren kan een deel der uitgegeven gelden weer in de kas terug vloeien.

De prijs van het werk, compleet in ringband, bedraagt f 35.—.

* *

DS. GREGORIUS MEES.

1631-1694

Een zekere Joris Mees, die stamde uit een slagersgeslacht, dat erfelijk vleesplanken in de vleeshal te Aken had kwam „om de religie verdreven” in 1596 uit Aken naar Rotterdam.

Zijn vlucht was een gevolg van de sedert augustus 1593 door de Duitse Keizer tegen het protestantse Aken voorgenomen en ten slotte in 1598 uitgevoerde dwangmaatregelen teneinde de katholieken weder aan het bewind te brengen.

Te Rotterdam werd op 15 september 1598 geboren Jeremias Mees. Een oudere broeder Peter was in 1591 te Aken geboren. Nadat de ouders te Rotterdam waren overleden werden de twee kinderen gezonden naar bloedverwanten, die, nadat Groningen in 1594 door Maurits veroverd was, zich daar gevestigd hadden. Het waren de protestantse Abraham en Daniël Mees, die in 1594 lid van het Coopmans en Cramersgilde geworden waren.

Jeremias Mees werd in 1627 poorter van Groningen en lidmaat van de Hervormde Gemeente. Hij werd in 1637 diaken, in 1663 ouderling en collecteur en in 1650 commies bij de Ontvanger Generaal Hendrik van Royen.

In augustus 1664 rezen tegen deze Ontvanger vermoedens van malversatie.

Hij werd gevangen genomen en er werd een proces aangevangen, dat tot 1667 duurde. Later bleek dat tegen de commies Mees en de intussen overleden commies Geert Lubberts ook vermoedens van malversatie bestonden.

Op den duur werd Mees ook gevangen genomen. Het is waarschijnlijk dat zowel van Royen als Mees zijn veroordeeld. Van Royen is op 15 maart 1667 in de gevangenis gestorven. Waarschijnlijk is Jeremias Mees tot een gevangenisstraf van tien jaar veroordeeld en heeft hij deze straf uitgezeten. In ieder geval heeft hij zich vervolgens te Rotterdam gevestigd, waar zijn zoon Gregorius predikant geworden was.

Hij werd tijdens het proces trouw bijgestaan door zijn zoons Ds. Gregorius Mees en Dr. Johan Mees. Op 3 januari 1665 boden deze een borgtocht aan ten bedrage van f 41.200,—, die gespecificeerd was als volgt: volgt:

1. Trijntien Crans, huisvrouw van de commies Mees
f 8.000,—;
2. G. Wildervanck f 10.000,—;
3. Pastor Gregorius Mees f 9.000,—;
4. een gekwiteerde ordonnantie f 7.000,—;
5. een brief over de provincie van f 2.200,—;
6. een huis in de Steenstilstraat geschat op f 5.000,—.

Uiteindelijk werd de Ontvanger Hendrik van Royen tegenover de Provincie Groningen aansprakelijk gesteld voor f 100.000,— terwijl de beide commiesen Jere-

mias Mees en Geert Lubberts ieder f 40.000,— hadden verduisterd. De commies Mees werd insolvent verklaard, maar desniettemin bracht het verkopen van zijn goed nog f 5.300,— op.

De oorzaak van deze tragedie was wel de zeer nonchalante en slordige administratie van de Ontvanger. Het feit dat de uitgaven waren bijgehouden tot 1663, doch de ontvangsten na 1658 niet waren verrekend, geeft wel te denken.

Jeremias Mees, die zeer vroom was, had altijd rustig geleefd en het was niet duidelijk waar het tekort was gebleven.

Als men bedenkt hoe zeer de naam van Mees in de financiële wereld altijd als zeer solide bekend heeft gestaan — men zeide dat het huis van Mees op de Blaak zo vast stond als de bank (de wisselbank) — dan is het merkwaardig dat de stamvader van dit geslacht gestolen heeft!

Het proces heeft in geheel Nederland zeer de aandacht getrokken en talrijke pamfletten, die in het Rijksarchief te Groningen te vinden zijn, behandelen deze gerucht-makende zaak.

Het is opmerkelijk dat deze in het algemeen zeer op de hand van de Ontvanger van Royen zijn en tegen de commies Mees en de klerk Lubbers gekant zijn.

De Ontvanger wordt als een fatsoenlijk, ijverig man geprezen. In een pamflet wordt er op aangedrongen

dat de dief Mees gepijnigd zou worden. „Dan zal het verdwenen geld wel spoedig terecht komen en zou de Provincie aan zijn geld komen.”

Men kon de Ontvanger er echter niet toe krijgen dit te eisen en wel op verzoek van een geestelijke. „Ja bees-telycke” zegt in een ander pamflet „Tweede Samen-spraek tussen een Hollander en de Groninger gehouden op Paesh Kermis binnen Groningen” de Hollander „wat Kerckelycke Persoonen zouden die Goddeloose Dieverije voorstaen”. Hiermede wordt klaarblijkelijk bedoeld de zoon van Jeremias Ds. Gregorius Mees. Merkwaardig is wat gezegd wordt in het „Ucchtend Praatje voorgevallen tusschen een Backer ende een Cuyper. Beide Borgers binnen Groningen.”

De bakker zegt daarin:

„Och Godt! wat heb ik meenigh schoone stuiver van hem — van Royen — verdient, dat is nouw mis. Maar, Buurman, hoe was 't schier mogelykh, daar hij altijd oppaste, gedurig nuchtere en stevigh in huys was? Zoo bestolen te worden, en zoo veel geldt te missen, uit de gemeene Provinciale Kas?”

Daarop antwoordt de bakker: „Hoe is dat vragens-waert, weet ghy niet wat voor Clerquen hij heeft gehadt”. Waarop de kuyper zegt:

„My dunckt ja, Geert Lubberts was zijn Clerck, Mees zijn Commijs, die twee heb ick noch gevat, in mijn memorie, maar meende dat zij vroom luiden waren, en heel oprecht, Altyt sooze scheenen, de Commijs daer zou ick wel bij mijne ziel en Zaligheyt op hebben geseght, dat hij een Vroom Man was, want de heilige Bijbel lagh dagelijks bij hem op zijn Comptoir.

„'k Zou hem al mijn goet wel toevertrouwt hebben, jae ook mijn Wijf, want waervoor Zoud ik gevrees hebben, want hij sagh bij alle Menschen de Saligheit uit te werken.”

De bakker zegt daarop: „En selver viel hij van Godt af, en gingh met de Ontfangers goet zijn Huysgezin in alle Godtloosheit sterken.

Nu moet die goede Heer (van Royen), daerom in de Gefangenis, soo langh zitten, en missen zijn goet. Dat soo schickelijck van de Dieven kinder, versooopen, verteerd is, men kan dencken, hoe onsoet dat het voor de Ontfanger en zijn Kinders is.

Nu zegt de kuiper:

„Maer ick heb gehoort, dat Mees noch veel gelt achterbaks heeft leggen, lichtelijck begraven, of andere in bewaring gedaen, of weg-gestooken, ick kan 't juist soo even niet zeggen. Zou daer geen raat toe wesen, dat hij dat weer op moste brengen, 'k segh ja.” Daarop zeide de bakker:

„Het behoort te wesen, dewijl dat zij hem noch in de knijp hebben, wie vraaghter wat na? Dat se hem pijnigden, en lieten den Dief klappen, waar 't gestolen Gelt gebleven was. Dat zou de Ontfanger wel kunnen helpen, en de Provincie het gelt dies te eerder weer krijgen inde kas. Want komt hij hijr mee vrij, soo is Mees grondt-ryck en de Ontfanger dot-Arm”.

De tegenstanders van Mees beweerden dat het hem

die van goeden huize en aanzien is, gelijk de genoemde schijnheilige Mees mogelijk was „om de qualiteit zijner Bloedverwanten of Maegschappije, die hij mocht hebben, ter plaatse daer hij de Dieverie aan zijne Meesters eigen en toevertrouwde Goederen, gedaen heeft verschoont, en ter contrarie zijn Meester gelijke den Ontfanger om dat hij aldaer een Vreemdeling en onbevriendet is, met de straffen, die zijn knechten, de Dieven verdient hebben, geplaegt en geschandaliseerd zal worden, alsof hij den Dief of Schuldenaar selfs was.” Het moge waar zijn dat Jeremias Mees en zijn broeder Peter Mees vermaagschapt en bevriend waren met een zeer invloedrijke kring — Jeremias was onder meer bevriend met de bekende Adriaan Geerts Wildervanck, alias Paep, de stichter van Veendam en Wildervanck in wiens veenderijen hij een deelgenoot was, dit neemt niet weg dat hij in de gevangenis kwam en tot een lange gevangenisstraf veroordeeld werd.

Hij huwde te Groningen op 17 december 1626 met Annechien Sijgers dochter van Sijger Jansen en Hille, die een gildezuster was in het Cramersgilde. Zij overleed op 2 juli 1651 en werd zeer rouwstatig in de sacristie ten Noorden van het koor begraven.

Uit dit huwelijk werden geboren:

1. Jan, geboren in 1659. Hij studeerde te Groningen en Utrecht en promoveerde in de rechten.
2. Gregorius.
3. Anna, geboren 11 april 1642 gehuwd te Groningen met Mr. Sicco Tjaden, rentmeester der geestelijke goederen te Groningen.
4. Hillechien, ged. 24 januari 1645 en op 5 mei 1655 ondertrouwd met Ds. Marcus Busch, predikant te Vierhuizen 1655, Warffum 1665, waar hij op 30 oktober 1704 begraven werd.
5. Jeremias, die in 1656 als assistent van de Kamer der Stad Amsterdam naar Oost-Indië voer en aldaar omstreeks 1687 overleed.

Jeremias Mees hertrouwde in september 1656 met Treintjen Crans, dochter van Harmen Jansz. en Aeltjen, weduwe van Jan Hillebrants.

Jeremias Mees is in 1676 zijn zoon Gregorius te Rotterdam gevolgd. Hij overleed aldaar op februari 1677 en werd aldaar in de Grote Kerk aan het Zuiden van het koor begraven.

Gregorius werd 16 december 1648 ingeschreven als student te Groningen. Zijn voornaamste leermeester was de beroemde Samuel Desmarets of Maresius, die een Fransman van geboorte was en de opvolger van Gomarus sedert 1643.

Gregorius Mees schreef over hem: „Hij is mij besonderlyck in groote liefde, gemeensame omgang, in veele raedt en daet als een Vader geweest, hij is de voornaamste Leeraer geweest onder welcke ick gestudeert hebbe.” Nog niet lang student zijnde schreef hij verschillende latijnse verzen achter de dissertaties van zijn vrienden en in 1650 een Dissertatio logica de universalibus.

In 1656, 24 jaar oud zijnde, werd hij predikant te Ber-

licum in Friesland noord-westelijk van Leeuwarden en huwde aldaar op 16 november 1656 met Rudolpha Allerts Santvoort, dochter van Allert Roelofs (zoon van Warmoet Roelofs geboren 28 oktober 1595, overleden 31 augustus 1663, hopman van de burgerij, gehuwd met Maria Jacobs, geboren 11 juli 1604 en overleden in 1679, dochter van Jacob Hendriks en Aaltje Jacobs) en Talle Jacobs Alting, geboren te Eelde 2 februari 1598 (dochter van Willem Jacobs, schout te Eelde en Hendrikje Alting).

Allart Roelofs Santvoort was gezworene van de stad, olderman van het brouwersgilde te Groningen en brouwer in 't Haantje in de Oosterstraat. Zijn dochter Rudolpha was een mooie vrouw. Hij zegt van haar en haar zuster „zoo wegens haer inwendige genaedeschat in de ziele, als wegens haer uitwendige volmaecktheid in 't lichaem's gestalte”.

Waarschijnlijk heeft er een geschilderd portret van Rudolpha Allerts Santvoort, de echtgenote van Ds. Gregorius Mees, bestaan. Want deze zegt in de Opdracht aan Mr. Lutetus Wilthuys, advocaat in Groningen in „Een Vriendt in de Rouw”: „Immers, ick weet, en Uw. E. heeft bevonden, wat groot onderscheyt er is tusschen een levendige Vrouw en een doode Schilderie, al was ze ook weergaloos geschildert”.

Zij was de nicht van de echtgenote van Henrick Cluivinghe, burgemeester van Groningen tijdens het beleg, met wie zij in nauwe vriendschap was verbonden. „Nichten zijnde in 't bloedt, maar rechte Susters in 't gemoet, verblijft in malkanders welstant, en bedroeft in malkanders weestant”. Zij waren samen opgevoed bij de ouders van Rudolpha en overleefden elkander slechts enkele weken. Rudolpha was de jongste dochter in het gezin; de oudste Margrieta was later dan haar zuster getrouwd met Mr. Lutetius Wilthuis, advocaat te Groningen. Er waren nog twee broeders Rudolph en Wilhelmus Allardi Santvoort, sollicitoer, gehuwd met Wobbina Wolthers, overleden 11 februari 1710, die op 28 februari 1668 hertrouwde met Mr. Sicco Tjaden, rentmeester van de Geestelijke Goederen, weduwnaar van Anna Mees. De broeders en zusters leefden zeer eendrachtig als „van harte en een ziele”¹⁾. Negen maanden na zijn huwelijk werd zijn eerste dochter Talitha geboren. Ds. Mees tekende in het doopboek aan: Mark V 41 d.i. „En hij vatte de hand van het kind en zeide: „Talitha Kumi, hetwelk is, zijnde overgezet „gij dochttertjen sta op”. Zij was zo genoemd naar haars moeders moeder Talletjen Altingh, die te Eelde geboren was op 2 februari 1598.

De toestand van de gemeente Berlicum was ten tijde van de komst van Ds. Gregorius Mees ongunstig. De biograaf van hem, de With, zegt daarover: „Er heerschte een bedenkelijke onwetendheid en bij gevolg weinig godsaligheid, maar het was door de medewerkinge

des Heyligen geests, dat hij zijn werk naerstelijk waarnemende, niet zonder des Heeren zegen aldaer tot opbouw van veele geweest is.” Mees zegt zelf daarover tot die gemeente: „Onder mijn dienst waar u liefde nevens mij zoo krachtigh, ja onmatigh, dat veele mij meer als haar zelfs, en als 't behoorde beminden. Ende de regeringe Godts maectt mijn dienst zoo wonderlyck vruchtbaer, dat een groote menigte, van Oude, ja zeer Oude, nevens geheele Familien 't seffens gedoopt, onechtelyck 't samenlevende gecopuleert. Disgenooten des Heeren aangenomen, Oude en Jonge gecatechiseert wierden”. Onder zijn dienst kwamen 21 ledematen van elders over en 61 werden op belijdenis aangenomen onder welke laatste twee uit het Pausdom overgingen en 13 bejaarden gedoopt.

Men dweeptte in die tijd met dominees. Zo werd hij, hoewel hij nooit in het dorp of de kerk te Koudum, een mooi dorp in de buurt van Hindelopen, geweest was, door Joan van Ayla en zijn huisvrouw vergezeld van een aanzienlijke menigte dorpelingen tot twee keer toe aangezocht daar predikant te worden wat hij echter afsloeg.

In 1657 na ruim een jaar te Berlicum geweest te zijn, werd hij door de goede mening, die Soest Lewe, heer van Kantens van hem had in die gemeente beroepen en ging hij daarheen. Kantens was een groot dorp in het Oosteraamt der provincie Groningen aan de trekvaart tussen de stad Groningen en Uithuizen. Ook daar was hij nuttig werkzaam en geliefd gedurende zijn vierjarig verblijf. In deze plaats werden twee zoons geboren te weten op 29 september 1658 Allart, die zo genoemd werd naar de vader van zijn vrouw en Jeremias op 2 september 1657, die hij naar zijn vader noemde.

Toen hij 30 jaar oud was in 1661, werd hij naar zijn geboorteplaats Groningen beroepen en op de 26ste mei daar bevestigd. Groningen was een belangrijke plaats, die 16 à 18.000 inwoners had en er waren acht predikanten. Het was dus een belangrijke bevordering.

Op 1 augustus 1671 werd Mees door de grote gemeente te Amsterdam met algemene stemmen tot 70 in getal tot predikant aldaar beroepen maar de beroeping werd, zoals in die tijd meermalen gebeurde, niet door de Burgemeesters goedgekeurd.

Dit geschiedde, zoals Ds. Samuel Coop à Groen, de praeses van het consistorie schreef tot zeer groot leedwezen van de gemeente. De beroeping van predikanten te Amsterdam moest door de Kerkeraad aan de goedkeuring van Burgemeesteren onderworpen worden.

Deze, vier in getal, raadpleegden de Oudraad, bestaande uit acht afgegane burgemeesters en dit twaalfstal besliste dan. Burgemeesteren gaven de redenen van de improbatie niet op. Maar zeer waarschijnlijk was de reden daarvan dat Holland en de meeste provinciën toen stadhouderloos waren en dat de Amsterdamse regering toen in handen was van regenten, die zeer tegen Oranje waren ingenomen, hetgeen meestal gepaard ging met afkeer van orthodoxe, doorgaans oranjegezinde predikanten.

Het staat vast dat Mees oranjegezind was want toen

¹⁾ Het wapen van Rudolpha Allerts Santvoort was volgens de wapenkaart van Steenhuis in het bezit van wijlen de Heer B. Dorhout Mees Rzn.: „een rode ton met een vogeltje, waarschijnlijk in natuurlijke kleuren, omgeven door 6 rode zespuntige sterren; alles op zilver. Zie over het geslacht Santvoort anders Warmolts, Ned. Leeuw 1912, pag. 282 en 283 en 1913, pag. 30 en 31.

hij in 1675 in opdracht van zijn Landts-dags Predicatie tot de toenmalige stadhouder van Friesland, Groningen en Drenthe Hendrik Casimir II het woord richtte, sprak hij van „onze Recht-gewenschte Nassauwsche Stadthouder” en van „het bloedt der Nassauwsche Helden”. Ook was hij later te Rotterdam nauw bevriend met zijn ambtgenoten Jacobus Borstius en Franciscus Ridderus, die beiden volbloed oranjemannen waren.

Mees was over zijn improbatie zeer verstoord. In de „toe-eygeninge” van zijn boek „Hagars dienst onder de vrije Sara”, die gericht was aan de Raad van de stad Groningen en getekend was 19 mei 1672, zeide hij: „Wat wonder dan, dat ick ter schuyl kome onder Uwer Edel Mogende vaste beschuttinge? terwijl ick bevinde, dat een menigte van quaetsprekende Lasteraers, die tegen mijn (hoewel geringe, nochtans) oprechte Dienst in des Heeren Kerck en werck schuymbecken: Ick hadde my noyt ingebeeldet, zoo veele en vuyle Haeters en leugenachtige Achterklappers te hebben, als ick sints Augustus des voorleeden jaers vernomen hebbe, na dat de grootste Kerckenraadt in Neerlandt, tot Amsterdam, mij onweerdigh, en zoo ick ook meynde, onbekende, seer eenpaerlyck in een Godtlyck en wetlyck beroep, als van den Hemel haar ingegeven tot ordinaris Leeraer in die groote Gemeente had verkooren, gelyck de schaduwe op 't lichaem, de nydt op zegen volgt, soo volgt ook de laster op de eere, der menschen oogen zijn boos, daer de Heere goed is”.

En vervolgens „De ongehoorde en onbehoorlyck bekladdinge van een eerlyck Dienstknecht des Heeren is een genoegsaem bewijs, dat syn dienst veele Vijanden heeft, oock soodanige dien het allermiste betaemde: Ick segge van mijn dienst, want 't en is eygentlyck op mijn persoon niet gemuntet, maar op de suyvere aengenomene Waerheidt der Gereformeerde Kercke Christi, dien ick nevens andere, veel geleerder en bequamer Voorstanders ander selver, getrouwlyck trachte te leeren.”

Uit deze woorden blijkt dat Mees de beroeping, zo die niet geimprobeerd was, zou hebben aangenomen en dat hij de reden van die „afslag” zocht in zijn rechtzinnige gevoelens. Wie het was, die zoveel kwaad van hem had gesproken, verzweg hij. In de „Aanteekeningen betreffende het geslacht Mees” opgenomen in de tweede uitgave van de Genealogie van het geslacht Mees samengesteld door C. J. Polvliet verschenen in 1925 zeide hij dat de praeses consistory Ds. Samuel Coop à Groen hem geschreven had, dat een Frans predikant Wolzoge de heren bericht had dat hij „meestentijd impotent ende also onbequaem was”.

Hij troostte zich met de gedachte dat hij te Goningen „bij zijne vrienden en goederen in zijn vaderlijke stad was”. Ook blijkt het dat zijne diensten door pen en mond aan de Kerk bewezen door de Classis van Groningen zeer gewaardeerd werden. Wanneer deze zaak anders gelopen was en hij predikant te Amsterdam geworden was, zou de thans Rotterdamse tak der familie

een geheel andere toekomst gehad hebben en in plaats van Rotterdams Amsterdams geworden zijn!

Van de elf jaren, die Mees te Groningen woonde, was wel het meest bewogen het jaar 1672, waarin de republiek door Engeland, Frankrijk, Keulen en Munster werd aangevallen en de ondergang nabij scheen. Op 14 juli van dit jaar werd de stad namens de bisschop van Munster door de balling Schuilenburg vergezeld door een trompetter en een tamboer opgeëist. De brief werd overhandigd aan de president — burgemeester Cluyvinghe, die terstond de raad bijeen riep, die manmoedig weigerde de stad over te geven.

De 24ste juli kwam het gros van het leger voor de stad en op de 27ste begon de vijand haar met vijf halve kartouwen te beschieten. Op de volgende dag werden er bommen en granaten in de stad geworpen en dit geschiedde enige dagen lang, waardoor veel huizen aan de zuidzijde van de stad vernield of in brand werden geschoten en tachtig mensen gedood werden.

Tevens werd door de belegeraars gevuurd met stinkpotten, zijnde holle kogels, uit welke een korte geweerloop stak, die kogels en vuur om zich wierp en daarna een afschuwelijke stank verbreidde. Onder de bommen waren er van drie tot vierhonderd ponden, die, wanneer zij op een huis vielen, alle verdiepingen doorboorden. In het geheel werden 5000 bommen, granaten en stinkpotten in de stad geworpen en kwamen er 7830 personen binnen Groningen om. Een groot gedeelte van de bevolking vluchtte naar het meest verwijderde kwartier van de stad, zodat de anders armoedige wijk er uitzag als op een kermis. De rijken hadden er armenhuten gehuurd en woonden hierin tezamen gedrongen in weerwil van de daar heersende vuilheid. Anderen moesten zich met tenten vergenoegen onder welke zij de ganse tijd van de belegering doorbrachten. Mees deelde met zijn gezin in al de angsten van het beleg. Hij had zeven kinderen, waarvan de oudste Talitha 15 en de jongste Margrieta 3 jaar oud was. Zijn vrouw was in hoogst zwangere toestand en beviel de derde augustus dus in het felst der beschieting. Mees vermeldt in zijn Aanteekeningen: „Den 3 Augusti 1672 is des Saterdages morgens omtrent vijven onder 't gedreun van 's vijants canon ende geklater der berstende bommen in de vierde weeke der belegeringe gebooren onze negende kindt en sesde dochter, welke 's anderdaechs van nichte Anna Cluyvinghe te doope gehouden wierde en van haer vader gedoopt is Helena nae haers vaders grootmoeder ende zuster Hille Sigers ende Helena Mees getrouwt geweest aen D. Marcus Buss pastor in Vierhuizen nu tot Warffum”.

Anna Cluyvinghe overleden in 1687 huwde 12 oktober 1675 met Scato Gockinga. Zij was een dochter van Henric Cluyvinghe, raad en burgemeester van Groningen en curator der Groningse Hogeschool en van Willemina Wessels. Haar moeder was een dochter van Lodewijk Wessels, Schulte te Vries en van Anna Alting, wier zuster Talle ook wel Tallita geheten Alting, de moeder van Rudolpha Santvoort, echtgenote was van Ds. Gregorius Mees.

Mees was met zijn neef Cluivinghe zeer bevriend, die hem een vaderlijke genegenheid betoonde. Hij had met hem vaak gesproken over godsdienstige onderwerpen. Toen op 29 juli vele bewoners der zuidzijde van de stad naar de noordzijde vluchtten, vonden Cluivinghe en zijn gezin bij zijn neef Mees een toevlucht. Mees zeide daarover: „'t Was soet dat terwijl uw Huys door de Bomben wierde verwoestet, mijn huys u allen, beyde tot een verschuylinge en kerke diende, doen der Vijanden wreedheydt Uw van het uwe verdreef, heeft ze u te gelyck tot het Hemelsche opgeheven; niet on-gelyck de Arcke van Noach, hoe de Wateren van de Sontvloet hooger klommen, hoe de Arcke naeder aen de Hemel quam; Seer gerustelyck leefden wij in Godts bewaer, terwijl de Stadt was in 't grootste gevaer, wij hadden alle dingen gemeen in 't lichaemlyke, en hadden een herte en ziele in 't geestelyke.”

Cluivinghe en Mees verenigden zich in hun dagelykse gebeden. De veiligheid van het huis van Mees was slechts betrekkelijk want hij verhaalt zelf hoe in zijn stal achter zijn huis een bombe viel „daer twee schoone graeuwe Paerden (schimmels) stonden, het eene wierde midden door in stucken geslagen, en met een ter-stondt sulck een diep gat in de grondt gewrocht, dat de stucken van dat Peert daer in begraven wierden: het andere Peert waer alleen een weynigh ter sijden het lijf gesenght van de vlamme, maer het stondt tril-lende, ende als men het uyt de stal gebracht hadde, om de kuyl te vullen, soo konde geen mensche met slaen of alle geweld, dat levendige Peert wederom in de stal krijgen.”

Mees gedroeg zich zoals te verwachten was als een goed vaderlander. Zijn biograaf de With zeide daar-over: „Hij droeg zich zeer kloeklyk en maande de bor-geren aan om met dapperheyt voor Godsdienst en vry-heyte te strijden, gelijk geschiet is, moetende den Vy-ant met schande die belegering opbreken.”

Als men er rekening mee houdt welk een grote invloed de geestelijken op de gemeenten uitoefenden, is het te begrijpen dat Mees als predikant het nodige zal gedaan hebben om de moed bij de burgerij aan te wakkeren!

Het beleg duurde van 21 juli tot en met 26 augustus 1672. Op 27 augustus werd het opgebroken. Naar aan-leiding van het beleg werden verschillende gedenk-penningen geslagen. Op een van deze penningen stond:

„Groningen constant
Behoud van 't Lant
Door Godes kracht
Brak viants macht.”

In een van zijn theologische werken „Geestelyke Wa-penrustinge” zegt hij in een gebed, dat onder de indruk van de belegering door de bisschop van Munster ge-daen werd:

„Wel getroost zijnde, liever veele gebreck te lijden, dan te vallen in de wreede handen van onze moortdadige Vijanden; of deze herberge van de suyvere Godsdienst, over te leveren aen de haters van Uwe Waerheyd, die Uw Heyligh Evangelium door verfoeijelijke Afgoderije soudon verduysteren; ende ons met onze Nakomelin-

gen soudon dringen 't Roomsche Beest te aanbidden, en syn Beelt” en „waarom soude Babels Hoere u be-spotten, en haer Afgoden roemen?”

In een „Dankzegginge voor 't aftrecken van de Be-legeraers van Groningen uit Psalm 150” „Waer is nu het Afgodische Anti-christendom, hetwelck soo trot-selijck snorckte; Ha! ha! Waer is nu der Geusen Godt? Waer is het Monster van Munster met syn verrader-lijke Banditen, die soo dwaeslijck trotsten, wij willen doch Groningen hebben? Zij hebben de menigvuldig-heydt uwer grootheydt gesmadet, o groote Koningh!... Laet sich Babels Hoere vermaken in Purper en Schar-laken, in weelde en overdaedt, enz.”

Het volgend jaar 1673 bracht weder gebeurtenissen van geheel andere aard, die ons geen hoge dunk geven van de verdraagzaamheid der toenmalige theologen. Geluk-kig leren wij echter Mees er door kennen als trouw vriend en vredestichter. Wij kennen de byzonderheden uit een geschriftje door Mees geschreven: „De laetste Weecke des Aertschen Levens van Maresius”.

Wij weten hoezeer Mees gehecht was aan zijn leer-meester Professor Maresius en talrijk zijn dan ook de betuigingen daarvan in zijn geschriften. Hij zegt daarvan: „Zijnde in de twaelf jaer, dat ick de eere ge-hadt hebbe een Amptgenoot van mijn Hooghwaerde Meester in des Heeren Gemeynthe in Groningen te zijn, hoewel in een verscheyden tael van hem gelieft, be-socht, beschermt, opgeweckt en als gekoestert, gelijk een Vader sijn Soone doet.”

Daar de hoogleraar, die nu 74 jaar oud was, steeds zo gezond was geweest dat hij nooit wegens ongesteldheid te bed had gelegen of een dispuut of college had verzuimd, was het voor zijn oudleerling een treurig bericht dat Maresius in het begin van 1673 door een ernstige ziekte was aangetast. Nauwelijks had Mees dit droevig gerucht vernomen of hij haastte zich om zijn oude en zeer getrouwe leraar te bezoeken. Deze droeg hem op de eerste Curator, de burgemeester ten Berghe zijn verlangen te kennen te geven dat „zijn Lichaem bij avonde mochte begraven worden, dat hij doch van de Wereldtsche Pompe en hooge statie een walgelijke afkeer hadde” en dat „over hem geen Lijck-reden mochte gedaen worden aengesien hij gewisse-lijck te gemoet sagh, dat sijn Heer Collega, dien het als Mede-Leeraer in de H. Theologie, soude te doen staen, niet anders dan een satyricum of spotreden soude voortbrengen.” Dit laatste sloeg op zijn ambtgenoot Alting en de tussen hen gerezen twisten. Toen Mees opmerkte dat „soo een out en vermaert Heer Professor niet sonder Lijckreden kon begraven worden”, ver-langde Maresius dat Mees de Proreector Bertlingh zou verzoeken die taak op zich te nemen. „Nae die ont-lastinge van zijn besondere huys-sorge, begaf hij sich terstont tot heylyghe bedenkingen.”

Hij werd daarin door voortdurende toespraken en ge-beden van Mees gesterkt. De gesprekken werden steeds in 't latijn gevoerd, „wonderlijck zijnde, dat soo een groot verstant, soo veele Jaeren in Neerlandt leerende, niet geleerd heeft Nederduyts te spreekken, hoewel hy

't seer wel verstont." De gebeden werden echter in 't Hollands gedaan opdat de huisgenoten die mochten verstaan. Maresius zag met een vaste geloofsovertuiging de dood in de ogen. Hij werd daarin gesterkt door Mees. De stervende hoogleraar ontbood hem zelfs 's nachts aan zijn ziekbed en zeide tot hem dat hij hem niets had te zeggen maar dat hij „in zijn uysterste zijn tegenwoordigheydt, aenspraecke en ghebeden begeerde, versoeckende excuse, dat hy hem by nachte geijst hadde."

Uit het boekje „De laetste Weecke" blijkt wat Mees gedaan heeft om een verzoening tussen de hoogleraren Maresius en Alting te bewerken. De ganse geleerde wereld stelde daarin belang en helaas werd Mees daarvoor in een onaangename strijd met Professor Alting gewikkeld. De beide hoogleraren waren zeer bekwame en door hun geschriften bekende mannen. Zij waren echter van verschillende richting, daar Maresius Voetiaan en voorstander van de scholastieke behandeling van de godgeleerdheid en Alting een Coccejaan, die de godsdienstkennis alleen uit de bijbel geput wilde hebben, was. Beiden hadden hun aanhangers, de vreemden waren met Alting, de inlandsen met Maresius ingenomen, door wiens invloed zij op spoedige bevordering rekenden. De verstandhouding tussen de twee professoren was zeer lang volkomen goed geweest, want toen zij zeventien jaren ambtgenoot waren geweest, was de vriendschap nog niet bekoeld, die zo hartelijk was dat Mees ervan zeide: „Het Joodsche spreekwoord paste niet qualijk op haer (hen). Het ooge van een Naelde en was niet te enge voor dese twee Vrienden, en de ruymte van de geheele Wereldt niet genoegh voor dese twee Vyanden; Doen sy Vrienden waren, scheenen sy met hare Familien in een Huys te wonen, maer nu waer Kerck en Academie haer naeuwlijcks ruym genoegh."

Deze vriendschap werd echter door zeer verschillende opvattingen over godsdienstige onderwerpen der twee hoogleraren verbroken, zodat zelfs het wereldlijk gezag der Staten van Stad en Lande tussenbeide moest komen.

Toen nu Maresius op zijn ziekbed liggende uit eigen beweging erkende wel eens wat al te heftig te hebben geschreven, zo viel het Mees in om hem te vragen: „Hoe zijn Hooghw. met zijn naeste Gebuyr ende Collega de Heer Professor Altingh stondt, of zijn Hoogw. hem in zijn kranckheydt niet eens besocht hadde en of haer onderlinge verschillen niet waren bygeleght, ende alsoo de zalige Heer het hooft schudde, en met een suchkende stemme Neen seyde, vraeghde ick oft er geen versoeninge te hoopen was; doen seyde Hy, Ach mijn lieve Heer Broeder, de Heer Alting en heeft my niet alleen in mijne langhduyrige kranckheydt niet eens besocht, maer Hy heeft niet eens naar mijn gelegentheydt, noch door Kindt noch door Meydt laten vragen, hoewel Hy mijn naeste Gebuyr is; En wat de versoeninge aengaet; Ick bidde van herten mijn Godt en Vader in Christo, dat Hy genadelijck, ende my ende D. Alting alle onse struyckelingen vergeeve, ende alle onse gebreecken vaderlijck geneese, tot zijn eer ende

onse zaligheydt; En was het mogelijk D. Alting tot een versoening over onse persoonlijke verongelijkingen te beweegen, het soude my hertelijck verblijden in dese mijne laetste uyren op Aerden; Maer U Eerw. weet wel wat de voorige Deputaten Synodi selfs oock zijn groote Vriendt D. Rector Upmeijer in dit werck der versoeninge (waertoe ick telckens de innerlijcke en oprechte genegenheijdt mijns herten geopenbaert hebbe) vruchteloos hebben onderleght, daerom vreesse ick, het sal wederom een vergeefse moeyte zijn; niet te min, indien het U Eerw. noch eenmael, in dit mijn uysterste, geliefde te ondernemen, 't sal my sonderlinge aengenaem zijn; dies bidde ick uw Eerw. gelieve zijn beste sorge daertoe aen te wenden." Mees beloofde het en ging naar Alting.

Mees had in hetzelfde jaar 1673 een boek getiteld „Hagars dienst onder de vrije Sara" uitgegeven, waarin hij naar aanleiding van een tekst uit den Prediker: „Weest niet al te rechtvaardig, weest niet al te goddeloos", zich woordspelingen had veroorloofd met dat „al te". Professor. Alting had dit opgevat als tegen hem bedoeld en op een Synode de schrijver mondeling daarover aangevallen, maar tenslotte de aanklacht ingetrokken. Gedachtig aan deze kleinzielige lichtgeraaktheid, verwachtte Mees dat Alting wel op die zaak zou terugkomen en had veiligheidshalve het boekje de Hagar bij zich. Hij vertelt het aldus: „Ick stapte, zonder my te letten, uyt het huys van de Heer Maresius in het huys van den Heer Altingh, die my oock seer vriendtlijck, in 't voorkamertjen gheleydende, gehoor gaf; Ick verhaalde sonder eenige voorwoorden, hoe de Heer Maresius gister door een seer quade toeval soodanigh verzwackt was, dat noch Hy noch zijn Huysgenooten eenigh ander vermoeden hadden, dan dat zijn leven niet veele langer soude duyren, ende dat Hy, na eenige seer Godtzalige 't samenspraecken, ende besondere bestellinghen van zijn Huys-saecten, aenleidinghe ghegeeven hadde, om mede te sprecken van de droevighe oneenigheden, die nu een gheruymen tijdt tusschen haer beyden, sulcke hoogh-geleerde en wijdtberoemde Heeren, hadden geweest, waer in de Heer Maresius een vyerige genegenheydt hadde getoont, om noch voor zijn overlijden met zijn Medebroeder, soo veele de personeele swakheden aengingh, in een christelijcke versoeninge te treden, ja dat Hy my met groote yver versocht hadde sulcks ernstelijck van de Heer Altingh te versoecken; De Heer Altingh antwoordende, taste my voor eerst aen, met beschuldiging over het veelvoudigh Alte in mijn Boekje, genaemt de Dienende Hagar onder de Vrye Sarah; Ica seyde daer op: Mijn Heer, als uw Hoogw. my in de laetst gehoudene Synode dese selve saecke voor hield, en betuygdet dit misnoegen tot de groote Kerckvergaderinge te hebben willen sparen; so antwoorde ick daer op; dat is niet christelijck, onse Zalichmaecker gebiedt eerst zijn Broeder tusschen sich en hem alleen te bestraffen, doch dewijl het Mijn Heer soo belijft (nemende het Boeck uyt mijn Sack, en leggende hetselve op de Tafel in aller tegenwoordigheydt, seide ick) sie daer mijn Heer Altingh is het Boeck en hier staet de Auteur,

wijst my maer het minste point aen, waer in ick of de waerheydt, of de liefde tot U ben te na gekomen, ick ben veerdigh om van het selve volle reeckenschap te geven; maer uw Hoogw. trock selfs sijn aenklachte in, onder voorgeven van vreedelieventheydt; ick seide is dat liefde tot vrede, soo een bitter gemoet een lange tijdt op te kroppen, en dan een eerlijck Predikant ende Praeses der Synode soo openbaer aen te klagen, en by allen verdacht te maecken; sonder yets ten voorschijn te brengen? Doch, wat mijn Boeckjen aen gaet, het is niet alleen van de Eerw. Classis Groningana gevisiteert en geapprobeert, maer oock de Gemeynthe Jesu Christi in dese tijden seer dienstigh geoordeelt; en wat belanght het meermalen Alte, doen ick dat stelde, ghedacht ick soo weynigh aen mijn Heer Altingh, dan aen eenigh Mensche aen de eynden der Aerden, daer ick niemant kenne, ick hadde alleen mijn gedachten op de woorden des Koninghlijcken Predigers Eccles. 7 : 16, 17 en daer op spelende, socht ick mijn beklagh te doen tegen de Alte droevige verschillen in de Leere, en Alte bealaeghlijcke ongeschiktheydt in 't leven; konnende oock uw Hooghwaerde sonne-klaer uyt de stoffe sien, dat deselve gheensins op uw en passen; Daerby betuyghde ick als nog, dat mijn meeninge noch stijl yets anders in hadden; De Heer Altingh nam dese verantwoordinghe aen, en ten teecken sijner vergenoeginge, voer voort, dat ick van sijn Hoogw. geen quaedt vermoeden moeste hebben, als of sijn Hooghwaerde de approbatie, van 't beroep van Amsterdam op my gedaen, soude verhindert hebben; Ick antwoorde, Mijn Heer, ick heb dat noyt vermoedet, ende en gedencke het oock noch niet, want ick weet wel wie my aldaer soo valsch gelastert heeft, doch de Heere weet wat my best is, ick ben hier by mijn Vrienden, goederen etc. in mijn Vaderlijcke Stadt; Also waren wy t'samen eens over ons onderling misnoegen."

Mees trachtte nu Alting tot een „christelijcke versoeninge" met Maresius te bewegen, maar Alting begon zo hevig tegen sijn collega uit te varen dat sijn woorden als „een sware donderslag" het hart van Mees verschrikten en hij hem tot matiging moest vermanen, hem te kennen gevende, dat bij een dergelijke stemming de verzoening geen plaats kon hebben. Hij nam derhalve afscheid met een bezwaard gemoed al voegde hij er bij „en wy scheyden seer vrientlijck van mal-kander."

Hij deelde wat hij ervaren had aan de Burgemeester en de Raadsheer Ludolphi mede, die het zeer afkeurde dat Alting geweigerd had zich met een stervende collega te verzoenen. Mees hield de zaak toch niet voor afgedaan en terwijl hij overdacht wat hem te doen stond, ontmoette hij Nicolaus Arnoldus, hoogleraar te Franeker, die hem de raad gaf met een of twee collega's nogmaals naar Alting te gaan of wel het Ministerium samen te roepen. Het eerste advies scheen Mees het beste en hij vond sijn ambtgenoot Keuchenius, een vriend van Alting, bereid met hem mee te gaan. Zij kwamen bij het huis van Alting des middags om drie uur en werden „op het groote zael" geleid. Mees had wederom de eerste aanval te doorstaan daar Alting

hem verweet dat hij door de gehele stad verbreid had hoe Alting zich met een doodkranke collega niet had willen verzoenen. Na de verdediging van Mees dat hij het sijn plicht had geacht de zaak waaraan „de Kercke merckelijck gelegen was" aan twee voorname leden van de Kerkeraad mede te delen, werd nu breedvoerig be-raadslaagd over een geschreven formulier van verzoening. Alting stelde er een in het latijn op en Mees ging er mede naar het ziekbed van Maresius, die deze afkeurde en aan Mees, die voor sijn ledikant zat, een ander dicteerde. Dit beviel echter weer aan Alting niet doch eindelijk werd men het eens en het omslachtige formulier werd door allen ondertekend. Maresius stierf een paar dagen later en het geschil scheen daarmee beëindigd. Dit geschiedde in mei 1673, maar in september werd door Alting een uitgebreide latijnse brief aan de bekende Balthazar Bekker te Franeker openbaar gemaakt, waarin hij de nagedachtenis van Maresius met hevigheid aanviel, aan diens zaligheid scheen te twijfelen en hem voorstelde als zou hij door sijn heerszucht de Kerk Gods hebben willen verdringen om er een van sijn maaksel voor in de plaats te stellen.

De vier gedeputeerden der Synode met Mees aan het hoofd vonden dit zo ernstig dat zij aan de zeven Classen van Stad en Lande de brief van Alting zonden met opsomming hunner grieven in vier punten en met het verzoek om hun mening daarover te zeggen. Nauwelijks was dit op 6 november geschied of enige predikanten der Classen zonden copieën van die missive, vóór zij nog in deliberatie was gekomen, heimelijk aan Alting, die reeds op 28 november een openlijke brief aan Mees deed drukken en verspreiden, die van de bitterste haat tegen hem getuigde en zo scherp, hekelend en spottend was gesteld, dat het karakter van Mees, zo men Alting geloven wilde, daardoor geheel onderging. Dit epistel, dat door Deputaten „een Fameusen Brief" werd genoemd, geheel weer te geven schijnt wel onnodig, te meer omdat een groot deel daarvan tegen de ontslapen Maresius was gericht. De geest en de kwetsende toon daarvan ziet men voldoende uit het volgende: Uit het voorbericht „Aen den Christelicken ende bescheidenen Leeser" blijkt dat Alting het „alte" uit Hagar niet vergeten kon. „Het heeft" zegt hij „sijn W. voor desen belijft in sijn boek van Sara en Hagar my door te halen, sullende boek en beschuldiging te gelijk in vergeetinge koomen".

Vooraf griede het hem dat Mees sijn latijnse brief aan de Classen had gezonden zonder hem vooraf te spreken „ofte gedoogen dat sijne Confratres D.D. Deputati Synodi sulx souden doen."

Alting had heel hatelijk sijn brief in de Nederduitse taal gesteld „opdat Mees dien beter mocht verstaan, alsoo ick vermerke dat ghy seer onkondigh sijt in het Latijn, afte t'selve noyt recht geleert of 't weder ver-leert hebbende."

Van de vier punten van beschuldiging, die volgens hem door Mees waren opgesteld, was het eerste dat Alting had geschreven hoe Maresius „ad plures" was gegaan dat is volgens de Deputaten opvatting, dat hij bij „de

meesten" was en dus niet bij de gezaligden. Alting merkt daarover op: „'t Schijnt my byster vreemt dat U.W. wesende een Predikant van soo grooten Stadt, ende die met zijn oordeel alle de Predikanten deser Provintie wil voorgaen, soo kinderlick spreeckt. Is de H. Maresius in zijn afsterven niet gegaen ad plures, tot de meeste? Heeft oyt een Latijnsche Schrijver ad plures ire anders verstaen als van 't sterven? dewijle daer meerder doode menschen zijn als leevende. Voorwaer de Schoolieren, die in de seste of sevende Schoole zitten, soudén sich schaemen sulx niet te weten, daer U.W. sijne onwetenheit voor groote wijsheidt uitleyft." Vervolgens komt Alting als in het voorbijgaan op een plaats uit de Hagar waar Mees weer verkeerd zou vertaald hebben. Slechts één staaltje zal hij daarvan vertellen.

„Alleen een dient gemelt. Impotentis animi senex is na U.W. oversettinge een ouden suffaert, alsoo geen onderscheit en siet tusschen impos mentis, die niet by zijn verstant of sinnen is, ende senex impotentis animi een oud man die zijn gram gemoet niet bedwingen en kan. U.W. is dieswegen gelukkig, dat de Scholen gepasseert is, soude anders noch menigh plack of swaerder kastijdinge te vreesen hebben."

Niet minder sarcastisch is het dat Alting als hij latijnse volzinnen aanhaalt, ze steeds vertaalt, zeggende: „'k Sal 't U.W. in Duitsch seggen, om beter in 't verstant te brengen."

Na Mees voorgehouden te hebben hoe hij op 9 november 1673 's namiddags in de Provinciale Kerk van de preekstoel „soo ongeregelt" had gesproken en met „een groot getier" zowel de politieken als de kerkelijken tegen Alting te hulp geroepen had, zodat „alle de toehoorders ontroert ende verbaest werden", en hem verweten te hebben hoe onkundig hij was in de catechismus en hij in zijn heerszucht altijd 't hoogste oordeel wilde vellen komt hij aan het slot op het veel besproken „alte" terug: „U.W. die in sijne Sara en Hagar soo breed gewaait heeft van Al te, dient 't selve wat beter te leeren. 't Eerste paer al te doet U.W. haestelik oordeelen, ende een splinter-richter te zijn, daer uwe ooge door een groote balke verduistert is. 't Tweede paer al te beweegt U.W. om met onwaerheden u te behelpen, ende door versierde of verdraeyde woorden uwen Broeder te laeken. Ick sal U.W. dan ten besluite broederlik vermanen, dit u al te nadeelig Al te te vermijden, opdat ghy niet al te beschaemt en wort. Breekt dese maniere van handelen af, begeeft u tot het gene de liefde vereyscht, nooit zult ghy daerin al te besigh wesen."

Niettegenstaande al deze verwijten tekent Alting: „Uw dienstwillige Broeder in Christo."

Hij had daar beter Christus achterwege kunnen laten! Dan volgt nog een postscriptum: „'t Is my ter ooren gekoomen, dat U.W. een boek tegen my wilde laten drucken, 't welcke waer zijnde, ('t zy U.W. selve dat baren sal, 't zij alleen als een Vroetvrouwe de geboorte van een ander helpen) indien 't van gelijke stoffe is als deze pointen aen de Classen gesonden, of wat U.W. van my gepredikt heeft, en verwacht dan niet,

dat ik soude antwoorden. Mijn tijt is te kostelik, en valt my te kort. U.W. mijns bedunkens heeft er te veel, en dat brengt U.W. in 't lijden als een die hem met een anders doen bemoeit."

De Deputaten der Synode zeiden terecht van deze brief dat de „Eerw. Hoogh-geleerde en seer stichtelijcke Leeraar de Heer Gregorius Mees en in zijn Persoon het Collegie der Deputaten voor al de werelt en insonderheydt voor de Gemeeynte Godts" ge prostitueerd en ten toon gesteld werd.

Op dit libel heeft Mees zelf niet geantwoord maar op 17 maart 1674 verscheen een brochure van enige bladzijden ter wederlegging daarvan. Dat zij niet van Mees zelf is blijkt uit deze volzin: „Voorts wat D. Mees gepredicht ende D. Maresius geseght soude hebben, kan ick niet van seggen, alsoo bij die gelegentheijt van 't een niet in de Kercke, ende van 't ander buyten dese Provintie geweest ben."

De schrijver begint met Alting te berispen, dat hij zijn brief heeft doen drukken in plaats van die aan Ds. Mees te zenden daar nu „de Papisten en andere Dwaelgeesten" hun mond openen tot grote lastering en de Kerkeraad de brief „met groote indignatie en ontsteltenisse" gelezen had. Ds. Mees had zelfs zegt hij aangeboden zich van 't aanstaande avondmaal te onthouden, hetgeen de Kerkeraad onnodig oordeelde daar Mees de pars laesa (de beledigde partij) was.

Overigens evenals in de brief van Alting aan Mees de gevoelens van Maresius worden weerlegd beslaat in het antwoord de verdediging van Maresius de grootste plaats wat hier dus buiten beschouwing kan blijven. Betreffende „het gaan ad plures" meent hij dat Ds. Mees dit wel zo verstaan moet daar alleen de heidense schrijver Plautus, die van geen eeuwig leven wist, die uitdrukking gebruikt en Alting haar overnemende althans met weinig eerbied en verachtelijk van de dood van Maresius gesproken had.

Verder behelst het boekje in zoverre een verdediging van Mees als de schrijver de punten, die de Deputaten aan Alting ten laste legden en die door deze als door Mees gesteld geacht werden, trachtte te rechtvaardigen. Mees heeft daarop in het begin van mei 1673 zijn „laetste weecke" uitgegeven, waarin enkel het verhaal van de verzoening en het sterfbed van Maresius wordt gevonden, met bijvoeging van de missieve der Deputaten aan de zeven Classen en de antwoorden van deze zonder in vernieuwde discussie met Alting te treden.

De vraag rijst of de verwijdering van Mees en Alting is blijven bestaan gedurende de drie jaren, die zij nog tezamen te Groningen doorbrachten. Er is een gerucht van verzoening geweest daar de Classis van Loppersum in haar antwoord zegt te hebben verstaan: „hoe dat een reconciliatie tusschen de Hooghgel. Heeren D. Alting en D. G. Mees quo ad personalia was geschiedt" en de Scriba van die van Appinga-Dam: „ondertuschen kan ick niet verbergen de vreughde dien het Eerw. Classis geschept heeft, hoorende de Broederlijke versoeninge Cl. D. Altingii met Rev. Dno. Depto. Mees, welcke onderlinghe reconciliatie wy wenschen van den Godt des blijdschaps onser verheuginge, dat onverbreckelijck moge zijn en blijven."

CORNELIA ELISABETH ANNA CHARLOTTE MOLL
(op 19-jarige leeftijd)

geboren te Amsterdam 14 juni 1852, huwde aldaar op 18 juni 1874
met Adriaan Walter Mees en overleed te Utrecht 23 maart 1939.

BALANS PER 31 DECEMBER 1960

Spaarbank	f 269,10	R. Mees & Zoonen	f 111,31
Nog te boeken intrest	„ 16,15	Nog te boeken/betalen	
Nog te ontvangen voor verkochte exx.		Administratiekosten . f 50,00	
Genealogie 3e druk	„ 140,—	Reiskosten „ 24,75	
		Porti en zegels „ 17,34	
		Intrest „ 8,28	
			„ 100,37
55 exx. Genealogie 3e druk P.M.		Saldo	
		Kapitaal f 1.787,84	
		Verlies „ 1.574,27	
			„ 213,57
	f 425,25		f 425,25

WINST- EN VERLIESREKENING 1960

Genealogie 3e druk	f 3.037,76	Contributies	f 843,75
Kroniek no. 14	„ 646,50	Genealogie 3e druk (verkochte exx.) .	„ 1.505,—
Overdrukken idem	„ 178,50	Extra bijdragen voor overdrukken . .	„ 178,50
Administratiekosten	„ 50,—	Intrest	„ 17,43
Reiskosten administrateur	„ 52,85	Oude nummers van De Kroniek . . .	„ 5,—
Porti en zegels	„ 92,31	Verlies	„ 1.574,27
Drukwerk en kantoorbehoeften	„ 31,50		
Intrest	„ 20,93		
Diversen	„ 13,60		
	f 4.123,95		f 4.123,95

BALANS PER 31 DECEMBER 1961

R. Mees & Zoonen	f 426,62	R. Mees & Zoonen	f 132,10
Nog te boeken/ontvangen:		(dit bedrag werd in 1961 abusievelijk bijgeschreven op onze rekening)	
Intrest f 1,42		Nog te boeken porti en zegels . . .	„ 7,33
Genealogie „ 70,00	„ 71,42	Kapitaal f 213,57	
		Winst „ 145,04	„ 358,61
	f 498,04		f 498,04

WINST- EN VERLIESREKENING 1961

Genealogie 3e druk	f 500,00	Contributies	f 873,72
(vergoeding samensteller)		Genealogie 3e druk	f 35,00
Familiebijeenkomst	„ 129,25	Intrest	„ 3,11
Administratiekosten	„ 50,00		
Reiskosten	„ 30,65		
Drukwerk en kantoorbehoeften . . .	„ 19,50		
Porti en zegels	„ 18,89		
Diversen	„ 18,50		
Batig saldo	„ 145,04		
	f 911,83		f 911,83

VARIA:

Bijzondere verjaardagen en jubilea:

Mevrouw M. Mees-van Dorp, weduwe van Lambertus Bernardus Mees bereikte op 14 oktober 1961 de hoge leeftijd van 90 jaar. (R10-17).

Mr. W. C. Mees, voorzitter van de Stichting Geslacht Mees, bereikte op 17 maart 1962 de leeftijd van 80 jaar. (R 11-15).

Mr. Ph. A. J. Mees herdacht op 15 mei 1962 de dag waarop hij vijf en twintig jaar geleden als deelgenoot in de firma R. Mees & Zoonen werd opgenomen. Hij schonk aan het gehele personeel der firma, alsmede aan alle gepensioneerden, een gouden Laurens-ducaat.

Onbekende Meezen:

Te Honolulu (U.S.A.) overleed op 15 augustus 1960 in de ouderdom van 78 jaar, Dr. Charles Edward Kenneth Mees, rustend vice president van de Eastman Kodak Company.

Te Erbach/Rheingau overleed op 24 augustus 1961, nog slechts 42 jaar oud, Elisabeth Mees geb. Prinzessin von Preussen, echtgenote van Heinz Mees, Hauptmann a.D.